

هو

۱۲۱

رباعیات

باباطاهر عریان

ببندم شال و میپوشم قدک را
بگردم آب دریاها سراسر

بنازم گردش چرخ و فلک را
بشویم هر دو دست بی نمک را

تن محنت کشی دیرم خدایا
زشوق مسکن و داد غریبی

دل با غم خوشی دیرم خدایا
به سینه آتشی دیرم خدایا

من آن رندم که گیرم از شهان باج
فرو ناید سر مردان به نامرد

بپوشم جوشن و بر سر نهم تاج
اگر دارم کشند مانند حلاج

ته که می‌شی بمو چاره بیاموج
گهی واجم که کی این روج آبو

که این تاریک شو انرا چون کرم روج
گهی واجم که هرگز وانه ای روج

اگر زرین کلاهی عاقبت هیچ
اگر ملک سلیمانیت ببخشند

اگر خود پادشاهی عاقبت هیچ
در آخر خاک راهی عاقبت هیچ

ته که ناخوانده‌ای علم سماوات
ته که سود و زیان خود ندانی

ته که نابرده‌ای ره در خرابات
بیاران کی رسی هیهات هیهات

شب تاریک و سنگستان و مو مست
نگهدارنده‌اش نیکو نگهداشت

قدح از دست مو افتاد و نشکست
وگر نه صد قدح نفتاده بشکست

بود درد مو و درمانم از دوست
اگر قصابم از تن واکره پوست

بود وصل مو و هجرانم از دوست
جدا هرگز نگردد جانم از دوست

محبت آتشی در جانم افروخت
عجب پیراهنی بهرم بریدی

که تا دامان محشر بایدم سوخت
که خیاط اجل میبایدش دوخت

نپرسی حال یار دلفکارت
ته که روز و شوان در یاد مویی

که هجران چون کند با روزگارت
هزارت عاشق با مو چه کارت

اگر دل دلبر و دلبر کدام است
دل و دلبر بهم آمیته وینم

وگر دلبر دل و دلرا چه نام است
ندونم دل که و دلبر کدام است

نفس شومم بدنیا بهر آن است
ندونستم که شرط بندگی چیست

که تن از بهر موران پرورانست
هرزه بورم بمیدان جهانست

ته دوری از برم دل در برم نیست
بجان دلبرم کز هر دو عالم

هوای دیگری اندر سرم نیست
تمنای دگر جز دلبرم نیست

بهار آید به صحرا و در و دشت
سر قبر جوانان لاله رویه

جوانی هم بهاری بود و بگذشت
دمی که گلرخان آیند به گلگشت

یکی برزیگرک نالان درین دشت
همی کشت و همی گفت ای دریغا

بخون دیدگان آلاله می کشت
بباید کشت و هشت و رفت ازین دشت

خرم کوه و خرم صحرا خرم دشت
بسی هند و بسی شند و بسی یند

خرم آنانکه این آلالیان کشت
همان کوه و همان صحرا همان دشت

سیاهی دو چشمانت مرا کشت
به قتل حاجت تیر و کمان نیست

درازی دو زلفانت مرا کشت
خم ابرو و مژگانت مرا کشت

شیرمردی بدم دلم چه دونست
ز موشیر ژیان پرهیز می کرد

اجل قصدم کره و شیر ژیونست
تم و مرگ جنگیدن ندونست

یکی درد و یکی درمان پسندد
من از درمان و درد و وصل و هجران

یک وصل و یکی هجران پسندد
پسندم آنچه را جانان پسندد

دلا خوبان دل خونین پسندند
متاع کفر و دین بی مشتری نیست

دلا خون شو که خوبان این پسندند
گروهی آن گروهی این پسندند

دلی دیرم خریدار محبت
لباسی دوختم بر قامت دل

کز او گرم است بازار محبت
زپود محنت و تار محبت

عزیزا کاسه‌ی چشمم سرایت
از آن ترسم که غافل پا نهی تو

میان هر دو چشمم جای پایت
نشنید خار مژگانم بی پایت

اگر یار مرا دیدی به خلوت
گریبانم ز دستت چاک چاکو

بگو ای بی وفا ای بیمروت
نخواهم دوخت تا روز قیامت

نمیدانم دلم دیوانه‌ی کیست
نمیدونم دل سرگشته‌ی مو

کجا آواره و در خانه‌ی کیست
اسیر نرگس مستانه‌ی کیست

خوشا آنانکه هر شامان ته وینند
مو که پایم نبی کایم ته وینم

سخن با ته گزند با ته نشینند
بشم آنان بوینم که ته وینند

دو چشمم درد چشمانت بچیناد
شنیدم رفتی و یاری گرفتی

مبو روجی که چشمم ته مبیناد
اگر گوشم شنید چشمم مبیناد

که هر چه دیده بیند دل کند یاد زنم بر دیده تا دل گردد آزاد	زدست دیده و دل هر دو فریاد بسازم خنجری نیشش ز فولاد
وگر روید کسش هرگز مبیوید رخش از خون دل هرگز مشوید	بیته یارب به بستان گل مرویاد بیته هر گل به خنده لب گشاید
فراقت مرغ بی‌بال و پرم کرد صبوری طرفه خاکی بر سرم کرد	غم عشقت بیابان پرورم کرد بمو واجی صبوری کن صبوری
نه حرفی وانویسند و نه خوانند ازین گو گل روند آهو چرانند	خوشا آنانکه هر از بر ندانند چو مجنون سر نهند اندر بیابان
ببارش هر کسی دستی بر آرد اگر بر جای میوه گوهر آرد	نهالی کن سر از باغی بر آرد بر آرد باغبان از بیخ و از بن
مثال شعله خشک وتر ندونند سرائی خالی از دلبر ندونند	خوشا آنانکه پا از سر ندونند کنشت و کعبه و بتخانه و دیر
تن و جانی بجز جانان ندانند بدرد خویشان درمان ندانند	خوشا آنانکه تن از جان ندانند بدردش خو گرند سالان و ماهان
که سر پیوسته در پای ته دیرند که اندر دل تمنای ته دیرند	خوشا آنانکه سودای ته دیرند بدل دیرم تمنای کسانی
که فرزندان آدم را همه برد همه گویند فلان ابن فلان مرد	الهی گردن گردون شود خرد یکی ناگه که زنده شد فلانی
گریبان تا بدامانم بسوزد همی ترسم که ایمانم بسوزد	دگر شو شد که مو جانم بسوزد برای کفر زلفت ای پریرخ
زدرد و محنت آزادی مبیناد الهی هرگز آبادی مبیناد	دلم بی وصل ته شادی مبیناد خراب آباد دل بی مقدم تو
پریشان روزگرم تا کی و چند گری سربار بارم تا کی و چند	پسندی خوار و زارم تا کی و چند ته که باری ز دوشم برنگیری
مه نو زابرویت آزم دارد زبان دل بذکرت گرم دارد	خور از خورشید رویت شرم دارد بشهر و کوه و صحرا هر که بینی

غریبی بس مرا دلگیر دارد
فلک از گردنم زنجیر بردار

فلک بر گردنم زنجیر دارد
که غربت خاک دامنگیر دارد

دل عاشق به پیغامی بسازد
مرا کیفیت چشم تو کافیهست

خمار آلوده با جامی بسازد
ریاضت کش بیادامی بسازد

لاله کاران دگر لاله مکارید
اگر عهد گلان این بو که دیدم

باغبانان دو دست از گل بدارید
بیخ گل بر کنید و خار بکارید

شوانم خواب در مرز گلان کرد
باغبان دید که مو گل دوست دیرم

گلم واچید و خوابم را زیان کرد
هزاران خار بر گل پاسبان کرد

گیج و ویجم که کافر گیج میراد
بر این آئین که مو را جان و دل داد

چنان گیجم که کافر هم مویناد
شمع و پروانه را پرویج میداد

هر آنکس عاشق است از جان نترسد
دل عاشق بود گرگ گرسنه

یقین از بند و از زندان نترسد
که گرگ از هی هی چوپان نترسد

مرا نه سر نه سامان آفریدند
پریشان خاطران رفتند در خاک

پریشام پریشان آفریدند
مرا از خاک ایشان آفریدند

چو آن نخلم که بارش خورده باشند
چو آن پیری همی نالم درین دشت

چو آن ویران که گنجش برده باشند
که رودان عزیزش مرده باشند

بلا رمزی ز بالای ته باشد
بصورت آفرینم این گمان بی

جنون سری ز سودای ته باشد
که پنهان در تماشای ته باشد

خوشا آنان که با ته هم نشینند
همین بی رسم عشق و عشقبازی

همیشه با دل خرم نشینند
که گستاخانه آیند و ته بینند

اگر شیری اگر میری اگر مور
دلا رحمی بجان خویشان کن

گذر باید کنی آخر لب گور
که مورانت نهند خوان و کنند سور

زدل نقش جمالت در نشی یار
مژه سازم بدور دیده پرچین

خیال خط و خالت در نشی یار
که تا وینم خیالت در نشی یار

مو آن رندم که نامم بی قلندر
چو روج آيو بگردم گرد گیتی

نه خان دیرم نه مان دیرم نه لنگر
چو شو آيو به خستی وانهم سر

سبک دستی بزد بر بال من تیر
هران غافل چرد غافل خورد تیر

غریبی و اسیری و غم یار
غم یار و غم یار و غم یار

منم آن آتشین دل دیدگان تر
گدازد آتشت بر آب شکر

بنوشه جو کنارانم تویی یار
امید روزگارنم تویی یار

جدا از گلزارم کردی آخر
شش و پنجمی بکارم کردی آخر

سرانجامت بود جا در ته گور
بگردش موش و مار و عقرب و مور

دلا اصلا نترسی از ته گور
شوی بنگاه مار و لانه‌ی مور

به سرو قدت ای زبینه رخسار
بدیاری ندارم مو سر و کار

واتم آلالیای کی چینمت بار
درخت دوستی دیر آورد بار

نهال قامتش نخلی است نو بر
چو بلبل ناله و افغان بر آور

دلم تنگه شبی با مو بسر بر
به جای گل زخم مو دست بر سر

طیبیم آورید دردم کرید چار
کره در مون دردم را بناچار

زهر در کاسه دیرم ای نکویار
مصاحب این سه دیرم ای نکویار

جره بازی بدم رفتم به نخجیر
برو غافل مچر در کوهساران

سه درد آمو بجانم هر سه یکبار
غریبی و اسیری چاره دیره

تویی آن شکرین لب یاسمین بر
از آن ترسم که در آغوشم آبی

آلاله کوهسارانم تویی یار
آلاله کوهساران هفته‌ای بی

فلک زار و نزارم کردی آخر
میان تخته‌ی نرد محبت

اگر شیری اگر ببری اگر کور
تنت در خاک باشد سفره گستر

دلا اصلا نترسی از ره دور
دلا اصلا نمیترسی که روزی

بروی ماهت ای ماه ده و چار
که جز عشقت خیالی در دلم نی

دیم آلاله‌ای در دامن خار
بگفتا باغبان معذور میدار

گلش در زیر سنبل سایه پرور
ز عشق آن گل رعنا همه شب

دمی بوره بوین حالم ته دلبر
ته گل بر سر زنی ای نو گل مو

دلم زار و دلم زار و دلم زار
طیبیم چون بوینه بر موی زار

بی تو تلواسه دیرم ای نکویار
میم خون گریه ساقی ناله مطرب

نه روز از شو شناسم نه شو از روز همه روزم شود چون عید نوروز	جدا از رویت ای ماه دل افروز وصالت گر مرا گردد میسر
بوره آه سحر از مو بیاموز مو از بهر دل آرام شو و روز	بوره بلبل بنالیم از سر سوز تو از بهر گلی ده روز نالی
سرشک از دیده بارانم شو و روز همیدونم که نالونم شو و روز	مو که سر در بیابانم شو و روز نه تب دیرم نه جایم میکند درد
درازی شب از بیمار واپرس تو که جان و دلی یکبار واپرس	غم و درد مو از عطار واپرس خلایق هر یکی صد بار پرسند
تو یار بیکسان مو مانده بیکس خدا یار مو چه حاجت کس	خداوندا بفریاد دلم رس همه گویند طاهر کس نداره
باشک دیدگانم دادم آبش گل از مو دیگری گیرد گلابش	گلی که خود بدادم پیچ و تابش درین گلشن خدایا کی روا بی
قدر سری ز زلف مشگبارش نکویان جهان آئینه دارش	قضا رمزی ز چشمان خمارش مه و مهر آیتی ز آنروی زیبا
بدیدم قبر دولتمند و درویش نه دولتمند برده یک کفن بیش	به قبرستان گذر کردم کم و بیش نه درویش بی کفن در خاک رفته
دو زلفانت حمایل کن بوره پیش بگو راه خدا دادم بدرویش	شب تار است و گرگان میزنند میش از آن کنج لبت بوسی بموده
بخون ریزی دلش اصلا نگفت اف چراغ دودمانیرا کند پف	فلک نه همسری دارد نه هم کف همیشه شیوهی کارش همینه
ببالینم نهند خشت و گل و سنگ نه دست آنکه با موران کنم جنگ	وای آن روجی که در قبرم نهند تنگ نه پای آنکه بگریزم ز ماران
زده آئینه هر نام بر سنگ هر آن یارش تویی چه نام و چه ننگ	دلی دیرم چو مو دیوانه و دنگ بمو واجند که بی نام و ننگی
ز دستم شیشه‌ی ناموس بر سنگ که در دامن دلبر برزنم چنگ	دلی دیرم ولی دیوانه و دنگ ازین دیوانگی روزی برآیم

خدایا داد از این دل داد از این دل چو فردا داد خواهان داد خواهند	نگشتم یک زمان من شاد از این دل بر آرم من دو صد فریاد از این دل
دلا پوشم ز عشقت جامه‌ی نیل دم از مهرت زخم همچون دم صبح	نهم داغ غمت چون لاله بر دیل وز آن دم تا دم صور سرافیل
چرا دایم بخوابی ای دل ای دل بوره کنجی نشین شکر خدا کن	ز غم در اضطرابی ای دل ای دل که شاید کام یابی ای دل ای دل
مو ام آن آذرین مرغی که فی‌الحال مصور گر کشد نقشم به گلشن	بسوجم عالم ار برهم زخم بال بسوجه گلشن از تاثیر تمثال
ز بوی زلف تو مفتونم ای گل من عاشق ز عشقت بیقرارم	ز رنگ روی تو دلخونم ای گل تو چون لیلی و من مجنونم ای گل
بشم و اشم که تا یاری گره دل بگردی و نجوئی یار دیگر	به بختم گریه و زاری گره دل که از جان و دلت یاری گره دل
چرا آزرده حالی ای دل ای دل بساجم خنجری دل را برآرم	همه فکر و خیالی ای دل ای دل بوینم تا چه حالی ای دل ای دل
مگر شیر و پلنگی ای دل ای دل اگر دستم فتی خونت بریجم	بمو دایم به جنگی ای دل ای دل بوینم تا چه رنگی ای دل ای دل
دلا غافل ز سبحانی چه حاصل بود قدر تو افزون از ملایک	مطیع نفس و شیطانی چه حاصل تو قدر خود نمیدانی چه حاصل
حرامم بی ته بی آلاله و گل حرامم بی اگر بی ته نشینم	حرامم بی ته بی آواز بلبل کشم در پابی گلبن ساغر مل
خدایا خسته و زارم ازین دل مو از دل نالم و دل نالد از مو	شو و روزان در آزارم ازین دل زمو بستان که بیزارم ازین دل
مرا درد آموه و درمان چه حاصل بسوته بی گل و آلاله بی سر	مرا وصل آموه و هجران چه حاصل سر سوته کله یاران چه حاصل
به صحرا بنگرم صحرا ته وینم بهر جا بنگرم کوه و در و دشت	به دریا بنگرم دریا ته وینم نشان روی زیبای ته وینم

غم همصحبت و همراز و همدم مریزا بارک الله مرحبا غم	غم غم بی و همراز دلم غم غمت مهله که مو تنها نشینم
که جام شرک و خود بینی شکستم محمد را کمینه چاکرستم	مو آن دل داده یکتا پرستم منم طاهر که در بزم محبت
من آن سوزنده شمع بی سرستم یکی خشکیده نخل بی برستم	من آن مسکین تدروبی پرستم نه کار آخرت کردم نه دنیا
گنه از برگ و باران بیش دیرم مو از یاولنا اندیش دیرم	مو از قالوا بلی تشویش دیرم اگر لاتقنطوا دستم نگیرد
وگر نائی به هجرانت گداجم بمیرم یا بسوجم یا بساجم	اگر آئی بجانم و انواجم ته هر دردی که داری بر دلم نه
بشم از چین و ما چین دورتر شم که این دوری بسه یا دورتر شم	بشم واشم ازین عالم بدر شم بشم از حاجیان حج بپرسم
جهازم چوب و خرواری بیارم هنوز از روی مالک شرمسارم	مو که چون اشتران قانع به خارم بدین مزد قلیل و رنج بسیار
سراپایی بجز دلبر ندونم بغیر از ساقی کوثر ندونم	مو آن رندم که پا از سر ندونم دلارامی کز او دل گیرد آرام
یکی عشق و دگر در دهر فردیم جمالت یک نظر نادیده مردیم	عزیزا ما گرفتار دو دردیم نصیب کس مباد این غم که ما راست
بدل مهر مه روی ته دیرم ته ای هر سو نظر سوی ته دیرم	بسر شوق سر کوی ته دیرم بت من کعبه‌ی من قبله‌ی من
خیالت مونس شبهای تارم بغیر عشق ته کاری ندارم	بوره ای روی تو باغ بهارم خدا دونه که در دنیای فانی
بدل جز ته تمنائی ندیرم بجز جان هیچ کالائی ندیرم	بسر غیر ته سودائی ندیرم خدا دونه که در بازار عشقت
هزار آتش بجان افروته دیرم هزاران مدعی را سوته دیرم	هزاران غم بدل اندوته دیرم بیک آه سحر کز دل برآرم

مو آن بحرم که در ظرف آمدستم
بهر الفی الف قدی بر آیو

چو نقطه بر سر حرف آمدستم
الف قدم که در الف آمدستم

مو کز سوته دلانم چون ننال
بگل بلبل نشیند زار نالد

مو کز بی حاصلانم چون ننال
مو که دور از گلانم چون ننال

شبی نالم شبی شبگیر نالم
گهی همچون پلنگ تیر خورده

ز جور یار و چرخ پیر نالم
گهی چون شیر در زنجیر نالم

دلا از دست تنهایی بجانم
شبان تار از درد جدایی

ز آه و ناله‌ی خود در فغانم
کند فریاد مغز استخوانم

غم عشق تو مادر زاد دیرم
بدان شادم که از یمن غم تو

نه از آموزش استاد دیرم
خراب آباد دل آباد دیرم

همه عالم پر از کرد چه سازم
بکشتم سنبل‌ی دامان الوند

چو مو دلها پر از درد چه سازم
همواز طالعم زرد چه سازم

قدح بر گیرم و سیر گلان شم
دو سه جامی ز نم با شادکامی

بطرف سبزه و آب روان شم
وایم مست و بسیر لالیان شم

ز عشقت آتشی در بوته دیرم
سگت ار پا نهد بر چشم ایدوست

در آن آتش دل و جان سوته دیرم
بمژگان خاک پایش روته دیرم

به آهی گنبد خضرا بسوجم
بسوجم ار نه کارم را بساجی

فلک را جمله سر تا پا بسوجم
چه فرمائی بساجی یا بسوجم

اگر جسمم بسوزی سوته خواهم
اگر باغم بری تا گل بچینم

اگر چشمم بدوزی دوته خواهم
گلی هم‌رنگ و همبوی ته خواهم

سر کوه بلند چندان نشینم
الاله بیوفا بی بیوفا بی

که لاله سر بر آره مو بچینم
نگار بیوفا چون مو گزینم

ز وصلت تا یکی فرد آیم و شم
بموگویی که در کویم نیایی

جگر پر سوز و پر درد آیم و شم
مو تا کی با رخ زرد آیم و شم

خوشا روزی که دیدار ته وینم
بیا بنشین که تا وینم شو و روز

گل و سنبل ز رخسار ته چینم
جمالت ای نگار نازنینم

دلم زار و حزینه چون ننالم
بمو واجن که طاهر چند نالی

وجودم آتشینه چون ننالم
چو مرگم در کمینه چون ننالم

بیته گلشن چو زندان بچشمم
بیته آرام و عمر و زندگانی

گلستان آدرستان بچشمم
همه خواب پریشان بچشمم

بشو یاد تو ای مه پاره هستم
تو داری در مقام خود قراری

بروز از درد و غم بیچاره هستم
مویم که در جهان آواره هستم

مو از جور بتان دل ریش دیرم
چو فردا نامه خوانان نامه خوانند

زالاله داغ بر دل بیش دیرم
من شرمنده سر در پیش دیرم

قلم بتراشم از هر استخوانم
بگیرم کاغذی از پردهی دل

مرکب گیرم از خون رگانم
نویسم بهر یار مهر بانم

الهی ار بواجم ور نواجم
اگر بنوازیم حاجت روا بی

ته دانی حاجتم را مو چه واجم
وگر محروم سازی مو چه ساجم

شبی خواهم که پیغمبر ببینم
بگیرم در بغل قبر رضا را

دمی با ساقی کوثر نشینم
در آن گلشن گل شادی بچینم

ز هجرانت هزار اندیشه دیرم
ز نا سازی بخت و گردش چرخ

همیشه زهر غم در شیشه دیرم
فغان و آه و زاری پیشه دیرم

بروی دلبری گر مایلستم
خدا را ساربان آهسته میران

مکن منعم گرفتار دلستم
که من واماندهی این قافلستم

ز دست چرخ گردون داد دیرم
نشنید دستانم با خس و خار

هزاران ناله و فریاد دیرم
چگونه خاطر خود شاد دیرم

مو آن محنت کش حسرت نصیبم
نه بو روزی که آبی بر سر من

که در هر ملک و هر شهری غریبم
بوینی مرده از هجر حبیبم

بغیر ته دگر یاری ندیرم
بدکان ته آن کاسد متاعم

به اغیاری سر و کاری ندیرم
که اصلا روی بازاری ندیرم

مو آن رندم که عصیان پیشه دیرم
اگر تو بیگناهی رو ملک شو

بدستی جام و دستی شیشه دیرم
من از حوا و آدم ریشه دیرم

به خنجر گر برآرند دیدگانم
اگر بر ناخانم نی بکوبند

در آتش گر بسوزند استخوانم
نگیرم دل ز یار مهربانم

همه شو تا سحر اختر شمارم
شوان گوشم بدر چشم براهت

که ماه رویت آیو در کنارم
گذاری تا بکی در انتظارم

بیا سوته دلان گردهم آئیم
ترازو آوریم غمها بسنجیم

سخنها واکریم غم وانمائیم
هر آن سوته تریم وزنین تر آئیم

وای ازین دل که نی هرگز بکامم
وای ازین دل که چون مرغان وحشی

وای ازین دل که آزارد مدامم
نچیده دانه اندازد بدامم

به این بی آشنایی برکیاشم
همه گر مو بروند واته آیم

به این بی خانمانی برکیاشم
ته از در گر برونی برکیاشم

مو آن آزردهی بی خانمانم
مو آن سرگشته خارم در بیابون

مو آن محنت نصیب سخت جانم
که هر بادی وزد پیشش دوانم

بوره سوته دلان با ما بنالیم
بشیم با بلبل شیدا به گلشن

زدست یار بی پروا بنالیم
اگر بلبل نناله ما بنالیم

بوره روزی که دیدار ته وینم
بوره بنشین برم سالان و ماهان

گل و سنبل به دیدار تو چینم
که تا سیرت بوینم نازنینم

به عشقت ای دلارا نگروستم
بدل تخم وفایت کشتم آخر

نوید وصل تو تا نشنوستم
بجز اندوه و خواری ندروستم

خوش آنساعت که دیدار ته وینم
نوینه خرمی هرگز دل مو

کمند عنبرین تار ته وینم
مگر آن دم که رخسار ته وینم

دل دور است و احوالش ندونم
خداوندا ز مرگم مهلتی ده

کسی خواهد که پیغامش رسونم
که دیداری بدیدارش رسونم

بوره یکدم بنالیم و بسوجیم
ته بلبل حاش لله مثل مو نی

از آنرویی که هر دو تیره روجیم
نبو جز درد و غم یک عمر روجیم

دل دردین و نالین چه واجم
بگردیدم به هفتاد و دو ملت

رخم گردین و خاکین چه واجم
بصد مذهب منادین چه واجم

از آن انگشت نمای روزگارم ندونم قصد جان کردن بناحق	که دور افتاده از یار و دیارم بجز بر سرزدن چاره ندارم
از آن دلخسته و سینه فگارم بواجندم که ته شوری نداری	که گریان در ته سنگ مزارم سرا پا شور دارم شر ندارم
بدل درد غمت باقی هنوزم نبو یک بلبل سوته به گلشن	کسی واقف نبو از درد و سوزم به سوز مو نبو کافر به روزم
فلک کی بشنود آه و فغانم یک عمری بگذرانم با غم و درد	بهر گردش زند آتش بجانم بکام دل نگردد آسمانم
ندونی ای فلک که مستمندم بیک گردش که میکردی ببینی	وامو پر بد مکه که دردمندم چو رشته مو بسامانت ببندم
کنون داری نظر گو و اکیانم بکه اندیشه‌ای بیداد پیشه	ز جورت در گدازه استخوانم که آهم تیر بو ناله کمانم
ز حال خویشتن مو بیخبر بیم فغان از دست تو ای بیمروت	ندونم در سفر یا در حضر بیم همین ذونم که عمری در بدر بیم
گلستان جای تو ای نازنینم چه در گلشن چه در گلخن چه صحرا	مو در گلخن به خاکستر نشینم چو دیده واکرم جز ته نوینم
کافرم گر منی آلاله کارم کافرم گر منی نامش برم نام	کافرم گر منی آبش بدارم دو صد داغ دل از آلاله دارم
غم عالم همه کردی ببارم مهaram کردی و دادی به ناکس	مگر مو لوک مست سر قطارم فزودی هر زمان باری ببارم
هزاران ملک دنیا گر بدارم بوره ته دلبرم تا با ته واجم	هزاران ملک عقبی گر بدارم که بی روی تو آنرا گر بدارم
تو خود گفتی که مو ملاح مانم همی ترسم که کشتی غرق و ابو	به آب دیدکان کشتی برانم درین دریای بی پایان بمانم
فلک بر هم زدی آخر اساسم اگر داری برات از قصد جانم	زدی بر خمره‌ی نیلی لباسم بکن آخر ازین دنیا اساسم

مو که مست از می انگور باشم
مو که از آتشت گرمی نوینم

چرا از نازنینم دور باشم
چرا از دود محنت کور باشم

الهی دشمنت را خسته وینم
سر شو آیم احوالش بپرسم

به سینه اش خنجری تا دسته وینم
سحر آیم مزارش بسته وینم

نمیدانم که سرگردان چرایم
همه دردی بدوران یافت درمان

گهی نالان گهی گریان چرایم
ندانم مو که بیدرمان چرایم

مو که آشفته حالم چون ننالم
همه گویند فلانی چند نالی

شکسته پر و بالم چون ننالم
تو آیی در خیالم چون ننالم

شوان استارگان یکیک شمارم
پس از نیمه شوان که ته نیایی

براهت تا سحر در انتظارم
زدیده اشک چون باران ببارم

خدایا واکیان شم واکیان شم
همه از در برانند سوته آیم

بدین بیخانمانی واکیان شم
ته که از در برانی واکیان شم

مو آن دلدادهی بی خانمانم
مو آن سرگشته خارم در بیابان

مو آن محنت نصیب سخت جانم
که چون بادی وزد هر سو دوانم

نمیدانم که رازم با که واجم
چه واجم هر که زونه میکره فاش

غم و سوز و گدازم با که واجم
دگر راز و نیازم با که واجم

سر کویت بتا چند آیم و شم
بکویت تا ببیند دیده رویت

ز وصلت بی نوا چند آیم و شم
نترسی از خدا چند آیم و شم

بوره کز دیده جیحونی بسازیم
فریدون عزیزم رفتی از دست

بوره لیلی و مجنونی بسازیم
بوره کز نو فریدونی بسازیم

دو زلفانت گرم تار ربابم
ته که با مو سر یاری نداری

چه میخواهی ازین حال خرابم
چرا هر نیمه شو آیی بخوابم

بیا یک شو منور کن اطاقم
به طاق جفت ابروی تو سوگند

مهل در محنت و درد فراقم
که همجفت غم تا از تو طاقم

ز عشقت آتشی در بوته دیرم
سگت ار پا نهد بر چشم ای دوست

در آن آتش دل و جان سوته دیرم
بمژگان خاک راهش رو ته دیرم

بیته بالین سیه مار به چشمم
بیته ای نو گل باغ امیدم

روح روشن شو تار به چشمم
گلستان سربسر خار به چشمم

بیا تا دست ازین عالم بداریم
بیا تا بردباری پیشه سازیم

بیا تا پای دل از گل برآریم
بیا تا تخم نیکوئی بکاریم

دلی نازک بسان شیشه دیرم
سرشکم گر بود خونین عجب نیست

اگر آهی کشم اندیشه دیرم
مو آن نخلم که در خون ریشه دیرم

بیا جانا دل پردرد مو بین
غم مهجوری و درد صبوری

سرشک سرخ و روی زرد مو بین
همه برجان غم پرورد مو بین

الهی سوز عشقت بیشتر کن
ازین غم گر دمی فارغ نشینم

دل ریشم ز دردت ریشتر کن
بجانم صد هزاران نیشتر کن

اگر دستم رسد بر چرخ گردون
یکی را میدهی صد ناز و نعمت

از او پرسم که این چین است و آن چون
یکی را نان جو آلوده در خون

گلی کشتم باین الوند دامان
چو روح آيو که بویش وا من آيو

آوش از دیده دادم صبح و شامان
برد بادش سر و سامان بسامان

اگر مستان هستیم از ته ایمان
اگر گبریم و ترسا ور مسلمان

وگر بی پا و دستیم از ته ایمان
بهر ملت که هستیم از ته ایمان

دلا خونی دلا خونی دلا خون
ز بهر لیلی سیمین عذاری

همه خونی همه خونی همه خون
چو مجنونی چو مجنونی چو مجنون

خوشا آنان نه سر دارند نه سامان
شو و روزان صبوری پیش گیرن

نشینن هر دو پا پیچن به دامان
بیاد روی دلداران مدامان

بعالم کس مبادا چون من آئین
هر آنکو حال موش باور نمیبو

مو آئین کس مبو در دین و آئین
مو آئین بی مو آئین بی مو آئین

بوره ای دل بوره باری بشیمان
یه دو روزی بناکامی سرآریم

مکه کاری کز آن گردی پشیمان
باشه روزی که گل چینیم بدامان

دلم از دست ته نالانه نالان
هزاران قول با ما بیش کردی

اندرون دلم خون کشته پالان
همه قولان ته بالان بالان

ته سر ورزان مو سودای ته ورزان
کفن در کردنم صحرای محشر

گریبان بلرزان واته لوزان
هران وینان احوال ته پرسان

ز یاد خود بیا پروا کریمان
کیه این تاب داره تا مو دارم

ازو کو التجا واکه بریمان
نداره تاب این سام نریمان

بوره منت بریم ما از کریمان
کریمان دست در خوان کریمی

بکشیم دست از خوان لیمان
که بر خوانش نظر دارند کریمان

زدست مو کشیدی باز دامان
روم آخر بدامانی زرم دست

ز کردارت نبی یک جو پشیمان
که تا از وی رسد کارم بسامان

دلتم تنگ ندانم صبر کردن
ز شرم روی ته مو در حجابم

زدلتنگی بوم راضی بمردن
ندانم عرض حال واته کردن

آنکه بی خان و بی مانه منم من
آنکه شادمان به انده میکره روز

آنکه بر گشته سامانه منم من
آنکه روزش چو شامانه منم و من

پشیمانم پشیمانم پشیمان
کهن دنیا بهیچ کسی نمانده

کاروانی بوینم تا بشیمان
به هرزه کوله باری میکشیمان

مو آن اسپید بازم سینه سوهان
همه تیغی به سوهان میکرن تیز

چراگاه مو بی سر بشن کوهان
مو آن تیغم که یزدان کرده سوهان

برندم همچو یوسف گر بزندان
اگر صد باغبان خصمی نماید

ویا نالم ز غم چون مستمندان
مدام آیم بگلزار تو خندان

بی ته اشکم ز مژگان تر آبو
بی ته در کنج تنهائی شب و روز

بی ته نخل امیدم نی بر آبو
نشینم تا که عمرم بر سر آبو

مکن کاری که پا بر سنگت آبو
چو فردا نامه خوانان نامه خونند

جهان با این فراخی تنگت آبو
تو وینی نامه خود ننگت آبو

دلی دیرم که بهبودش نمی بو
ببادش میدهم نش میبرد باد

سخنها میکرم سودش نمی بو
در آتش می نههم دودش نمی بو

دلی دیرم دمی بیغم نمی بو
خطی دیرم مو از خوبان عالم

غمی دیرم که هرگز کم نمی بو
که یار بیوفا همدم نمی بو

نوای ناله غم اندوته دونو
بوره سوته دلان واهم بنالیم

عیار قلب خالص بوته دونو
که قدر سوته دل دلسوته دونو

سری دارم که سامانش نمی بو
اگر باور نداری سوی من آی

غمی دارم که پایانش نمی بو
بویین دردی که درمانش نمی بو

شبی دیرم ز هجرت تار تارو
خداوندا دلم را روشنی ده

گرفته ظلمتش لیل و نهارو
که تا وینم جمال هشت و چارو

به والله که جانانم تویی تو
نمیدونم که چونم یا که چندم

بسلطان عرب جانم تویی تو
همی دونم که درمانم تویی تو

بهارم بی خزان ای گلبن مو
برس ای سوته دل یکدم به دردم

چه غم کنده ببو بیخ و بن مو
ته ای امروز دل تازه کن مو

نیا مطلق بکارم این دل مو
داره در موسم گل جوش سودا

بجز خونابه اش نه حاصل مو
چه پروایی کره اینجا دل مو

وای از روزی که قاضیمان خدا بو
بنوبت بگذرند پیر و جوانان

سر پل صراطم ماجرا بو
وای از آندم که نوبت زان ما بو

بوره جانا که جانانم تویی تو
ته دونی خود که مو جز تو ندونم

بوره یارا که سلطانم تویی تو
بوره بوره که ایمانم تویی تو

شبی کان نازنینم در بر آیو
همه شو دیده‌ی مو تا سحرگاه

گذشته عمرم از نو بر سر آیو
بره باشد که یارم از در آیو

عزیزا مردی از نامرد نایو
حقیقت بشنو از پور فریدون

فغان و ناله از بیدرد نایو
که شعله از تنور سرد نایو

سحرگان که بلبل بر گل آیو
روم در پای گل افغان کنم سر

بدامان اشک چشمم گل گل آیو
که هر سوته دلی در غلغل آیو

بدل چون یادم از بوم و بر آیو
از آن ترسم من بر گشته دوران

سر شگم بیخود از چشم تر آیو
که عمرم در غریبی بر سر آیو

نسیمی کز بن آن کاکل آیو
چو شو گیرم خیالش را در آغوش

مرا خوشتر ز بوی سنبل آیو
سحر از بسترم بوی گل آیو

بیته یک شو دلم بی غم نمی‌بو
هزاران رحمت حق باد بر غم

که آن دلبر دمی همدم نمی‌بو
زمانی از دل ما کم نمی‌بو

صدای چاوشان مردن آیو
رفیقان میروند نوبت به نوبت

بگوش آوازه‌ی جان‌کندن آیو
وای آن ساعت که نوبت وامن آیو

غم عشق تو کی بر هر سر آیو
ز عشقت سرفرازان کامیابند

همائی کی به هر بوم و بر آیو
که خور اول به کهساران بر آیو

بی ته هر شو سرم بر بالمش آیو
شب هجران بجای اشک چشمم

چو نی از استخوانم نالشی آیو
ز مژگان پاره‌های آتشی آیو

بیته گلشن به چشمم گلخن آیو
گلم ته گلبنم ته گلشنم ته

واته گلخن به چشمم گلشن آیو
که واته مرده را جان بر تن آیو

امان از اختر شوریده‌ی مو
فلک از کینه ورزی کی گزاره

فغان از بخت برگردیده‌ی مو
رود خون از دل غم‌دیده‌ی مو

نصیب کس مبو درد دل مو
کسی بو از غم و دردم خبردار

که بسپاره غم بی‌حاصل مو
که دارد مشکلی چون مشکل مو

به والله و به بالله و به تالله
که دست از دامنت من بر ندارم

قسم بر آیه‌ی نصر من الله
اگر کشته شوم الحکم لله

دلم میل گل باغ ته دیره
بشم آلاله زاران لاله چینم

درون سینه‌ام داغ ته دیره
وینم آلاله هم داغ ته دیره

دلی دیرم چو مرغ پا شکسته
تو گویی طاهرا چون تار بنواز

چو کشتی بر لب دریا نشسته
صدا چون میدهد تار گسسته

دلت ای سنگدل بر ما نسوجه
بسوجم تا بسوجانم دلت را

عجب نبود اگر خارا نسوجه
در آذر چوب تر تنها نسوجه

دلم از دست خوبان گیج و ویجه
دل عاشق مثال چوب‌تر بی

مژه بر هم زخم خونابه ریجه
سری سوجه سری خونابه ریجه

سر سرگشته‌ام سامان نداره
به کافر مذهبی دل بسته دیرم

دل خون گشته‌ام درمان نداره
که در هر مذهبی ایمان نداره

وصال تو ز عمر جاودان به خدا دونه که از ملک جهان به	غم عشقت ز گنج رایگان به کفی از خاک کویت در حقیقت
چو جغدی جای در ویرانه دیره هر آن انده که در انبانه دیره	غمت در سینه‌ی مو خانه دیره فلک هم در دل تنگم نهد باز
خدا دونه دل از هجرت کبابه بکش مرغ دلم بالله ثوابه	غم و درد دل مو بی حسابه بنازم دست و بازوی ته صیاد
چه دشت است اینکه خونخوارش زمینه مگر صحرای عشق نازینه	چه باغ است اینکه دارش آذرینه مگر بوم و بر سنگین دلان است
که مو آیم بدانجا از همه راه غلط گفتم غلط استغفرالله	کجا بی جای ته ای بر همه شاه همه جا جای ته مو کور باطن
گل است آندل که مهر تو نورزه بیک عالم گریبان و ابیرزه	دل ارمهرت نورزه بر چه ارزه گریبانی که از عشقت شود چاک
هزارانت دگر خون کرده ویشه هنو نشمرده از اشمرده ویشه	هزاران دل بغارت برده ویشه هزاران داغ ریش ار ویشم اشمرده
خمارین نرگسان پر خواب مکه برنیه روزگار اشتاب مکه	پریشان سنبلان پرتاب مکه براینی ته که دل از ما برینی
ز آهم هفت چرخ آلاوه گیره که گیتی سر بسر سیلابه گیره	سحرگاهان که اشکم لاوه گیره چنان از دیده ریزم اشک خونین
فغان کاین درد مو درمان نداره که فریاد دلم بی اختیاره	غم بی حد و دردم بی شماره خداوندا ندونه ناصح مو
بجز آزار مو کاری نداره بدرد هجرت اینش روزگاره	دل مو بی تو زار و بی قراره زند دستان بسر چون طفل بدخو
هزاران دل چو ما پا بست دیره چو شعر مو بلند و پست دیره	هر آن دلبر که چشم مست دیره میان عاشقان آن ماه سیما
دلم جز شوق ته در سر نداره الهی سر ز بالین بر نداره	سرم بالین تنم بستر نداره نهد دور از ته هر کس سر ببالین

دلم میل گل روی ته دیره
نظر بر طاق ابروی ته دیره

سرم سودای گیسوی ته دیره
نظر بر طاق ابروی ته دیره

کند فریاد مرگ اندر کمینه
در آخر منزلت زیر زمینه

مو که دردم سبکباری ندیره
چه خوابست اینکه بیداری ندیره

که این درد دل تو بی علاجه
همین این جون تو که بی رواجه

بعالم همچو مو دیوانه‌ای نه
من دیوانه را ویرانه‌ایی نه

وگر نه در جهان بسیار یاره
چو مو بلبل به گلزارت هزاره

شوانم جا و روزانم خورش نه
تنی دیرم که پروای سرش نه

ندونی درد دل ای بیوفا ته
ته زونی با دل و دل زونه با ته

بدس هرگز نگیرم جام بی ته
ندارم یک نفس آرام بی ته

بیاد روی پر نور گلانه
اثر در ناله‌ی سوته دلانه

بدرد سوز غم اندوته‌ای نه
که این زخم دلم لو سوته‌ای نه

بدل پیوسته بی‌درد و غم ته
خم قدم از آن پیچ و خم ته

سرم سودای گیسوی ته دیره
اگر چشم بمه نو کره میل

دلم میل گل روی ته دیره
اگر چشم بمه نو کره میل

اگر شاهین بچرخ هشتمینه
اگر صد سال در دنیا بمانی

مو که یارم سر یاری ندیره
همه واجن که یارت خواب نازه

قضا پیوسته در گوشم بواجه
اگر گوهر ببی خواهون نداری

چو مو یک سوته دل پروانه‌ای نه
همه مارون و مورون لانه دیرن

مو را ای دلبر مو با ته کاره
کجا پروای چون مو سوته دیری

درین بوم و برانم پرورش نه
سری دیرم که مغزی اندرو نه

مو را درد دلم خو کرده واته
بوره مو سوته دل واته سپارم

بدنیا مو نوینم کام بی ته
بلرزم روز و شو چون بید مجنون

سحرگاهان فغان بلبلانه
ز آه مو فلک آخر خدرکه

بدنیا مثل مو دل سوته‌ای نه
چسان بندم ره سیل دو دیده

دل مو دایم اندر ماتم ته
چه پرسی که چرا قدت ببوخم

ز غم جان در تنم در گیر و داره
ندارم اختیاری از چه جوشش

سرم در رهن تیغ آبداره
دل مو تاب این سودا نداره

به کس درد دل مو واتنی نه
بمو واجن که ترک یار خود که

که سنگ از آسمون انداتنی نه
کسیس یارم که ترکش واتنی نه

دل مو غیرته دلبر نگیره
دل مو سوته و مهر ته آذر

بجای جوهری جوهر نگیره
نبی ناسوته آذر در نگیره

نزونم لوت و عریانم که کرده
بده خنجر که تا سینه کنم چاک

خوادم جلاد و بیجونم که کرده
ببینم عشق بر جونم چه کرده

دو چشمم را ته خون پالا کنی ته
اگر لیلی بپرسه حال مجنون

کلاه عقم از سر وا کنی ته
نظر او را سوی صحرا کنی ته

عزیزان موسم جوش بهاره
دمی فرصت غنیمت دان درین فصل

چمن پر سبزه صحرا لاله زاره
که دنیای دنی بی اعتباره

سرم چون گوی در میدان بگرده
اگر دوران به ناهلان بمانه

دل از عهد و پیمان بر نگرده
نشینم تا که این دوران بگرده

دل از دست تو دایم غمینه
همین جرم که مو ته دوست دیرم

ببالین خشتی و بستر زمینه
که هر کت دوست دیره حالش اینه

مرا عشقت ز جان آذر بر آره
نهال مهرت از دل گر ببرند

زیبکر مشت خاکستر بر آره
هزاران شاخه دیگر بر آره

شدستم پیرو برنائی نمانده
بمو واجی برو آلاله‌ی چین

بتن توش و توانائی نمانده
چرا چینم که بینائی نمانده

دلی همچون دل نالان مو نه
اگر دریا اگر ابر بهاران

غمی همچون غم هجران مو نه
حریف دیده‌ی گریان مو نه

درخت غم بجانم کرده ریشه
رفیقان قدر یکدیگر بدانید

بدرگاه خدا نالم همیشه
اجل سنگست و آدم مثل شیشه

نوای ناله غم اندوته دونه
بیا سوته دلان با هم بنالیم

عیار قلب و خالص بوته دونه
که قدر سوته دل دل سوته دونه

چرا از دیدگانم خون روان بی چرا در تن مرا نه دل نه جان بی	گر آن نامهربانم مهربان بی اگر دلبر بمو دلدار می‌بو
در این ره روشنایی کمترک بی بیفکن تا که بارت کمترک بی	شب تار و بیابان پرورک بی گر از دستت برآید پوست از تن
در شادی بروی ما گشایی که تا وینی چه سخت بیوفائی	سر راهت نشینم تا بیایی شود روزی بروز مو نشینی
به میزان و صراطم ماجرا بی وای آنساعت که نوبت زان ما بی	وای آن روزی که قاضی مان خدا بی بنوبت میروند پیر و جوانان
دو ابرویت بناز آمیته دیری بسی هاروت دل آویته دیری	برویت از حیا خوی ریته دیری به سحر دیده در چاه زرخدان
زمژگانم روان خون جگر بی کجا از سوته دیلاننت خبر بی	ز آهم هفت گردون پر شرر بی ته که هرگز دلت از غم نسوجه
نمی‌آید ز مو بیمار داری چرا تشنه است با این آبداری	خدایا دل ز مو بستان بزاری نمیدونم لب لعش به خونم
مرا وصل تو آرام دلک بی مدام دست حسرت بر سرک بی	چه خوش بی وصلت ای مه امشیک بی زمهرت ای مه شیرین چالاک
گل و سنبل بهم آمیته دیری بهر تاری دلی آویته دیری	مسلسل زلف بر رخ ریته دیری پریشان چون کری زلف دو تا را
وگر دلبر دلی دل را چه نامی ندانم دل که و دلبر کدامی	اگر دل دلبری دلبر کدامی دل و دلبر بهم آمیته وینم
که حمد و قل هو الله کارشان بی بهشت جاودان بازارشان بی	خوشا آنانکه الله یارشان بی خوشا آنانکه دایم در نمازند
بر آندل وای کز غم بی‌خبر بی کجا از سوته دیلاننت خبر بی	خوشا آندل که از غم بهرهور بی ته که هرگز نسوته دیلت از غم
ایوب آسا به کرمان مبتلا بی حسین آسا بدشت کربلا بی	عاشق آن به که دایم در بلا بی حسن آسا بدستش کاسه‌ی زهر

ز کشت خاطر م جز غم نروئی
ز صحرای دل بیحاصل مو

ز باغم جز گل ماتم نروئی
گیاه ناامیدی هم نروئی

سیه بختم که بختم واژگون بی
شدم آواره‌ی کوی محبت

سیه روجم که روجم سرنگون بی
زدست دل که یارب غرق خون بی

بدریای غمت دل غوطهور بی
ز مژگان خدنگت خورده‌ام تیر

مرا داغ فراق بر جگر بی
که هر دم سوچ دل زان بیشتر بی

مدام دل براه و دیده تر بی
ببویت زندگی یابم پس از مرگ

شراب عیشم از خون جگر بی
ترا گر بر سر خاکم گذر بی

دو چشمانت پیاله‌ی پر ز می بی
همی وعده کری امروز و فردا

خراج ابروانت ملک ری بی
نمیدانم که فردای تو کی بی

قدم دایم ز بار غصه خم بی
مو هرگز از غم آزادی ندیرم

چو مو محنت کشتی در دهر کم بی
دل بی طالع مو کوه غم بی

دیم یک عندلیب خوشنوائی
بشاخ گلبنی با گل همی گفت

که می‌نالید وقت صبحگاهی
که یارا بی وفایی بی وفائی

به قبرستان گذر کردم صباحی
شنیدم کله‌ای با خاک می‌گفت

شنیدم ناله و افغان و آهی
که این دنیا نمی‌ارزد بکاهی

هر آنکس مال و جاهش بیشتر بی
اگر بر سر نهی چون خسروان تاج

دلش از درد دنیا ریشتر بی
به شیرین جاننت آخر نیشتر بی

ته که نوشم نه‌ای نیشم چرایی
ته که مرهم نه‌ای بر داغ ریشم

ته که یارم نه‌ای پیشم چرایی
نمک پاش دل ریشم چرایی

بیته یکدم دلم خرم نمایی
اگر درد دلم قسمت نمایند

اگر رویت بوینم غم نمایی
دلی بی غم درین عالم نمایی

فلک در قصد آزارم چرایی
ته که باری ز دوشم بر نداری

گلم گر نیستی خارم چرایی
میان بار سربارم چرایی

کشیمان ار بزاری از که ترسی
مو با این نیمه دل از کس نترسم

برانی گر بخواری از که ترسی
دو عالم دل ته داری از که ترسی

بکامم زهر از آن شکر دهان بی کنونم چون مگس بر سر زنان بی	دلم از سوز عشق آتش بجان بی همان دستان که با ته بی بگردن
هوایی غیر وصلت در سرم نی تمنای دگر جز دلبرم نی	ته که دور از منی دل در برم نی بجانت دلبرا کز هر دو عالم
غم عشقت بهر کس گفتنی نی میان مردمان بنهفتنی نی	زدل مهر تو ای مه رفتنی نی ولیکن شعله مهر و محبت
دل دیوانه‌ام دیوانه‌تر شی که آه سوته دیلان کارگر شی	کشم آهی که گردون پر شرر شی بترس از برق آه سوته دیلان
سرشکم جاری از خون جگر نی ته را از حال زار مو خبر نی	شبی ناپید ز اشکم دیده تر نی شو و روجم رود با ناله‌ی زار
خبر بر سرو آزادم برد نی کسی که یادت از یادم برد نی	کسیکه ره بفریادم برد نی همه خوبان عالم جمع کردند
که جاری سازم از هر دیده جوئی که گل کارم بجایش خار روئی	به هر شام و سحر گریم بکوئی مو آن بی طالع در باغ عالم
ز نرگس ناز در دنباله دیری که در سرناز چندین ساله دیری	سمن زلفا بری چون لاله دیری از آن رو سه بمهرم بر نیاری
به چشمانم نمانده روشنائی نه یار و همدمی نه آشنائی	عزیزان از غم و درد جدایی بدرد غربت و هجرم گرفتار
گذرگاه تو بر اوج فلک بی خوشا آنکس که بارش کمترک بی	دلا راهت پر از خار و خشک بی شب تار و بیابان دور منزل
زری چون جان مو در بوته‌ای نی که یار سوته دل جز سوته‌ای نی	دلی چون مو بغم اندوته ای نی بجز شمعم ببالین همدمی نه
دل آشفته‌ام زیر و زبر بی چو آه سوته جانان پر شرر بی	شیم از روز و روز از شو بتر بی شو و روز از فراقت ناله‌ی مو
بجانم تیر عشقت دوته‌تر بی هر آن نزدیک خور بی سوته‌تر بی	خور آئین چهره‌ات افروته‌تر بی چرا خال رخت دونی سیاهه

صفا هونم صفا هونم چه جابی
بشم یکسر بتازم تا به شیراز

که هر یاری گرفتم بیوفا بی
که در هر منزلی صد آشنا بی

بمو واجی چرا ته بیقراری
چرا گردی بکوه و دشت و صحرا

چو گل پرورده‌ی باد بهاری
بجان او ندارم اختیاری

مو آن باز سفیدم همدانی
ببال خود پریم کوهان بکوهان

لانه در کوه دارم سایبانی
بچنگ خود کرم نخجیر بانی

بدام دلبری دل مبتلا بی
درین ویرانه دل جز خون ندیدم

که هجرانش بلا وصلش بلا بی
نه دل گویی که دشت کربلا بی

دل دیوانه‌ام دیوانه‌تر شی
کشم آهی که گردون را بسوجم

خرابه خانه‌ام ویرانه‌تر شی
که آه سوته دیلان کارگر شی

قدم دایم ز بار غصه خم بی
ز غم یکدم مو آزادی ندیرم

چو مو خونین دلی در دهر کم بی
دل بیچاره‌ی مو کوه غم بی

جهان خوان و خلائق میهمان بی
سیه چالی که نامش را نهند گور

گل امروز مو فردا خزان بی
بما واجن که اینت خانمان بی

گلان فصل بهاران هفته‌ای بی
غنیمت دان وصال لاله رویان

زمان وصل یاران هفته‌ای بی
که گل در لاله زاران هفته‌ای

همه روزم فغان و بیقراری
بمو سوجه دل هر دور و نزدیک

شوان بیداری و فریاد و زاری
ته از سنگین دلی پروا نداری

دلا راه تو پر خار و خشک بی
گر از دستت بر آید پوست از تن

درین ره روشنایی کمترک بی
بیفکن تا که بارت کمترک بی

نگارینا دل و جانم ته دیری
نمیدانم که این درد از که دیرم

همه پیدا و پنهانم ته دیری
همیدانم که درمانم ته دیری

اگر دردم یکی بودی چه بودی
به بالینم طیبی یا حبیبی

وگر غم اندکی بودی چه بودی
ازین هر دو یکی بودی چه بودی

گرم خوانی ورم رانی ته دانی
ورم بر سر زنی الوند و میمند

گرم درتش بسوزانی ته دانی
همی واجم خدا جانی ته دانی

نگار تازه خیز ما کجایی
نفس بر سینه‌ی طاهر رسیده

بچشمان سرمه ریز ما کجایی
دم رفتن عزیز ما کجایی

چه خوش بی‌مهربانی هر دو سر بی
اگر مجنون دل شوریده‌ای داشت

که یکسر مهربانی در دسر بی
دل لیلی از آن شوریده تر بی

من آن شمع که اشکم آتشین بی
همه شب گریم و نالم همه روز

که هر سوته دلی حالش همین بی
بیته شام چنان روزم چنین بی

تو آری روز روشن را شب از پی
حقیقت بشنو از طاهر که گردید

شده کون و مکان از قدرت حی
بیک کن خلقت هر دو جهان طی

الهی ای فلک چون مو زبون شی
اگر یک لحظه ام بی غم بوینی

دلت همچون دل مو غرق خون شی
یقین دانم کزین غم سرنگون شی

مدام دل پر از خون جگر بی
نشینم بر سر راهت شو و روز

چو شمع آتش بجان و دیده تر بی
که تا روزی ترا بر مو گذر بی

بنادانی گرفتم کوره راهی
بدل گفتم رفیقی تا به منزل

ندانستم که می‌افتم بچاهی
ندانستم رفیق نیمه راهی

ز مشک‌تر سیه‌تر سنبلت بی
ز آه و ناله تأثیری ندیدم

هزاران دل اسیر کاکلت بی
ز خارا سخت‌تر گویا دلت بی

آلاله کوهساران هفته ای بی
منادی میکره شهر و به شهر و

بنفشه جو کناران هفته‌ای بی
وفای گل‌گذاران هفته‌ای بی

الهی دل بلا بی دل بلا بی
اگر چشمان نکردی دیده بانی

گنه چشمان کره دل مبتلا بی
چه داند دل که خوبان در کجایی

ته کت نازنده چشمان سرمه سائی
ته کت مشکین دو گیسو در قفائی

ته کت زبینه بالا دلربایی
بمو واجی که سرگردان چرائی

جهان بی‌وفا زندان ما بی
غم یعقوب و محنت‌های ایوب

گل غم قسمت دامن ما بی
همه گویا نصیب جان ما بی

خوش آن ساعت که یار از در آیو
زدل بیرون کنم جانرا بصد شوق

شو هجران و روز غم سر آیو
همی واجم که جایش دلبر آیو

که دایم چشم بختم پر نمک بی پیایی سیل اشکم تا سمک بی	ز شور انگیزی چرخ و فلک بی دمادم دود آهم تا سما بی
دلش از درد هجران ریشر بی بجانم صد هزاران نیشتر بی	هر آنکس با تو قربش بیشتر بی اگر یکبار چشمانت بوینم
حدیث از بیش و از کم واتشان بی هر آن گوهر که وینم واتشان بی	سخن از هر چه واجم واتشان بی بدریا گر روم گوهر بر آرم
بهر لاله هزاران بلبل بی مبو کز مو بتر سوز دلی بی	بهار آیو به هر شاخی گلی بی بهر مرزی نیارم پا نهادن
بچشمان اشکم از خون جگر بی دلش پر غصه جاننش پر شرر بی	دل از دست غمت زیر و زبر بی هران یاری چو مو پرناز دیره
که دامان بر جهان افشاندنی بی دلایا ویلنا هم خواندنی بی	بدنیای دنی کی ماندنی بی همی لا تقنطوا خوانی عزیزا
بغیر از معصیت چیزی ندیدی ز ما بگذر شتر دیدی ندیدی	از آن روزیکه ما را آفریدی خداوندا بحق هشت و چارت
صفا بخش جمال گلرخان بی که بر هر بنده او روزی رسان بی	خدایی که مکانش لامکان بی پدید آرندهی روز و شب و خلق
تن سالم ز بیمارش خبر نی که آزاد از گرفتارش خبر نی	دل شاد از دل زارش خبر نی نه تقصیره که این رسم قدیمه
روان بی درد عشق افسرده اولی که گل بی عشق حق پژمرده اولی	دل ار عشقت نداره مرده اولی سحر بلبل زند در گلشن آواز
همه زیبا به چشم دیگران بی سرافراز همه آالیان بی	هزاران لاله و گل در جهان بی آلاله‌ی مو به زیبایی درین باغ
مدامش باغبون خونین جگر بی اگر بارش همه لعل و گهر بی	هر آن باغی که نخلش سر بدر بی بباید کندنش از بیخ و از بن
نه در دل فکر بهبودی نه بودی که هر چشم هزارون زنده رودی	مو را نه فکر سودایی نه سودی نخواهم جو کنار و چشمه سارون

شوم از شام یلدا تیره‌تر بی
همه دردا رسن آخر بدرمون

درد دلم ز بودردا بتر بی
درمان درد ما خود بی اثر بی

پی مرگ نکویان گل نرویی
ز خود رو هیچ حاصل برنخیزد

دگر رویی نه رنگش بی نه بویی
بجز بدنامی و بی‌آبرویی

به جز این مو ندارم آرزویی
اگر درد دلم واجم به کوهان

که باشد همدم مو لاله‌رویی
دگر در کوهساران گل نرویی

دل بی عشق را افسردن اولی
تنی که نیست ثابت در ره عشق

هر که دردی نداره مردن اولی
ز ره ذره به آتش سوتن اولی

من دل سوته را لایق ندونی
هزارون بارم از خونی ببو کم

که در دیوان عشاققت بخونی
ز تو زیرا که بحر بیکرونی

یقینم حاصله که هرزه گردی
بروی مو ببستی هر رهی را

ازین گردش که داری برنگردی
بدین عادت که داری کی ته مردی

نپنداری که زندان خوشترم بی
چو گلخن تار و تاریکه به چشمم

سرم بو گوی میدان خوشترم بی
گلستان بی ته زندان خوشترم بی

ز بیداد فلک یارون امان بی
اگر پاره کرم یخه بجا بو

امان جستن روز آخرزمان بی
که وامو آسمان پرسرگران بی

در اشکم بدامان ریته اولی
بکس حرفی ز جورت وانواجم

خون دلم ز چشمان ریته اولی
که حرف جور پنهان ریته اولی

دل تو کی ز حالم با خبر بی
تو که خونین جگر هرگز نبودی

کجا رحمت باین خونین جگر بی
کی از خونین جگرها با خبر بی

بسوی باغ و بستان لاله وابی
وگر سوی خراسان کاروان را

همه موها مثال ژاله وا بی
رهانم مو سوی بنگاله وا بی

غم اندر سینه‌ی مو خانه دیری
فلک اندر دل مسکین مو نه

چو ویرانه که بوم آشانه دیری
ازین غم هرچه در انبانه دیری

هر آن کالوند دامان مو نشانی
اشک خونین پاشم از راه الوند

دامان از هر دو عالم در کشانی
تا که دلبر بیایش برفشانی

ز دل بیرون نبجتم ناله نایی
شوی نایه که مو خوابت بوینم

ز مژگان تر مو ژاله نایی
به بخت مو به چشم لاله نایی

چه واجم هر چه واجم واتهشان بی
بدریا مو شدم گوهر برآرم

سخن از بیش و از کم واتهشان بی
هر آن گوهر که دیدم واتهشان بی

دل بلبل صفت حیران گل بی
خونابه بار دیرم ارغوان وار

درونم چون درخت پی بگل بی
درخت نهله بارش خون دل بی

مو احوالم خرابه گر تو جویی
ته که رفتی و یار نو گرفتی

جگر بندم کبابه گر تو جویی
قیامت هم حسابه گر تو جویی

ز خور این چهره ات افروتهتر بی
مرا اختر بود خال سیاهت

تیر عشقت بجانم روتهتر بی
ز مو یارا که اختر سوتهتر بی

مرا دیوانه و شیدا ته دیری
نمیدونم دلم دارد کجا جای

مرا سرگشته و رسوا ته دیری
همیدونم که دردی جا ته دیری

زدست عشق هر شو حالم این بی
خوشم این بی که موته دوست دیرم

سریرم خشت و بالینم زمین بی
هر آن ته دوست داره حالش این بی

عزیزون از غم و درد جدایی
گرفتارم بدام غربت و درد

به چشمونم نمانده روشنایی
نه یار و همدمی نه آشنایی

ته که خورشید اوج دلربایی
به اول آنهمه مهر و محبت

چنین بیرحم و سنگین دل چرایی
به آخر راه و رسم بی وفایی

غم عالم نصیب جان ما بی
رسد آخر بدرمان درد هرکس

بدور ما فراغت کیمیا بی
دل ما بی که دردش بیدوا بی

به لامردم مکان دلبرم بی
اگر شاهم ببخشد ملک شیراز

سخن های خوشش تاج سرم بی
همان بهتر که دلبر در برم بی

خوشا آندل که از خود بیخبر بی
بکوه و دشت و صحرا همچو مجنون

ندونه در سفر یا در حضر بی
پی لیلی دوان با چشم تر بی

همه دل ز آتش غم سوتنی بی
که از دست اجل بر تن قبائی

بهرجان سوز هجر افروتنی بی
اگر شاه و گدائی دوتنی بی

شرار آه پر آذر نبینی
که از مو مشت خاکستر نبینی

بمیرم تا ته چشم‌تر نبینی
چنانم آتش عشقت بسوجه